

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 616/2025-69

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 50Tp/63/2024 zo 6. marca 2025 a proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 50Tp/63/2024 z 30. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uzneseniami Okresného súdu Pezinok sp. zn. 50Tp/63/2024 zo 6. marca 2025 a sp. zn. 50Tp/63/2024 z 30. apríla 2025 **b o l o p o r u š e n é** základného právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenia Okresného súdu Pezinok sp. zn. 50Tp/63/2024 zo 6. marca 2025 a sp. zn. 50Tp/63/2024 z 30. apríla 2025 **z r u š u j e**.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **3 000 eur**, ktoré mu **j e** Okresný súd Pezinok **p o v i n n ý** vyplatiť v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Pezinok **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **2 372,92 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 616/2025-29 z 13. novembra 2025 spojil na spoločné konanie veci sťažovateľa vedené pod sp. zn. Rvp 659/2025

a sp. zn. Rvp 1213/2025 a následne tieto spojené veci prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Sťažovateľ sa pred ústavným súdom v prvej svojej ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a taktiež práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 50Tp/63/2024 zo 6. marca 2025 (ďalej len „prvé napadnuté uznesenie“). Navrhol prvé napadnuté uznesenie zrušiť a priznať mu finančné zadost'účinenie 10 000 eur.

3. Sťažovateľ sa vo svojej druhej ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a charty a navyše aj práv podľa čl. 3 a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 50Tp/63/2024 z 30. apríla 2025 (ďalej len „druhé napadnuté uznesenie“). Navrhuje druhé napadnuté uznesenie zrušiť a priznať mu finančné zadost'účinenie 10 000 eur.

4. Z ústavných sťažností a ďalších ústavnému súdu predložených dokumentov vyplýva, že trestným rozkazom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/46/2023 z 8. novembra 2023 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinov výtržníctva a ublíženia na zdraví, keď verbálne aj fyzicky bez predchádzajúceho vzájomného konfliktu napadol v dvoch prípadoch poškodené ženy, kde jednej z nich spôsobil aj kvalifikovanú ujmu na zdraví. Trestným rozkazom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody v trvaní ôsmich mesiacov, ktorého výkon bol podmienenečne odložený a bolo mu tiež uložené ochranné psychiatrické a sexuologické liečenie ústavnou formou, ktoré vykonával v Psychiatrickej nemocnici Philippa Pinela Pezinok. Psychiatrická nemocnica 21. augusta 2024 okresnému súdu predložila návrh na zmenu ústavnej ochrannnej psychiatrickej a sexuologickej liečby sťažovateľa na liečbu v detenčnom ústave s odkazom na § 81 ods. 4 Trestného zákona s odôvodnením, že nie je možné dosiahnuť dostatočný efekt liečby a splniť účel nariadenej ochrannnej liečby, nie je možné medicínsky znížiť pretrvávajúce riziko protispoločenského nebezpečného konania, nie je prítomná perspektíva prechodu do chráneného prostredia (napr. formou pobytu v zariadení sociálnej starostlivosti) a pretrvávajú poruchy správania aj počas kontinuálnej terapie na psychiatrickom oddelení. Psychiatrická nemocnica následne 11. októbra 2024 doručila okresnému súdu návrh na vydanie predbežného príkazu na umiestnenie sťažovateľa do detenčného ústavu podľa § 462 ods. 4, ktorému bolo uznesením okresného súdu sp. zn. 50Tp/63/2024 z 11. októbra 2024 vyhovené. Proti označenému uzneseniu sťažovateľ podal (inú) ústavnú sťažnosť, ktorej posúdenie bolo predmetom konania vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 74/2025.

5. Napadnutými uzneseniami okresný súd podľa § 462 ods. 6 Trestného poriadku predĺžil predbežný príkaz o uložení detencie, v oboch prípadoch o 2 mesiace. Okresný súd uviedol, že u sťažovateľa dochádza k poruchám správania, keď opakovane atakoval zdravotnú sestru.

U sťažovateľa nie je možné splniť účel nariadenej liečby, dominuje anetická rigidná, egocentrická osobnosť bez vyvinutých vyšších citov, sťažovateľ je manipulatívny.

6. Z doplnení ústavných sťažností vyplýva, že sťažovateľ bol z detencie prepustený 10. júla 2025 a premiestnený na psychiatrické oddelenie v Hronovciach, pričom má ochranné liečenie vykonávať Psychiatrickej nemocnici Philippa Pinela v Pezinku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že do času podania ústavných sťažností nebol vyhotovený znalecký posudok na posúdenie jeho zdravotného stavu. Znalecký posudok navyše nebol vypracovaný v lehote, teda zo strany znalca, ako aj príslušného súdu dochádza k prieťahom, a tým aj k neústavnému opakovanému predĺženiu predbežného príkazu.

8. Ďalej tvrdí, že došlo k porušeniu jeho práva na zákonného sudcu, keď návrh na zmenu ochrannej psychiatrickej a sexuologickej liečby na liečbu v detenčnom ústave nemožno považovať za rozhodovanie v prípravnom konaní, ale za rozhodovanie vo vykonávacom konaní, a preto jeho vec ani len nemohla byť zapísaná do registra Tp a nemal o nej rozhodovať sudca pre prípravné konanie. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na rozvrhy práce iných súdov, ktoré takúto otázku výslovne riešia.

9. Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho práva na obhajobu z dôvodu, že jeho obhajca nebol o jeho výsluchu informovaný, a tak bol vypočutý bez jeho prítomnosti. Rozhodnutie o prvom predĺžení detencie mu ani len nebolo doručené.

10. Ďalším dôvodom podania ústavných sťažností je podľa sťažovateľa nedostatočné odôvodnenie predĺženia príkazu na umiestnenie do detenčného ústavu, keď druhé napadnuté uznesenie neobsahuje informáciu o časovom období, na ktoré sa predbežný príkaz predlžuje, a napadnuté uznesenia neobsahujú ani dôvody, na základe ktorých k jeho predĺženiu došlo. Okresný súd neposudzoval ani proporcionalitu zásahu do práv sťažovateľa, neprihliadal na dĺžku doterajšej detencie a ani sa nevysporiadal s otázkou, či sťažovateľ je nebezpečný pre spoločnosť, a teda či jeho detencia je skutočne nevyhnutná. Z dosiaľ vykonaného znaleckého posudku z odvetvia psychiatrie podľa sťažovateľa vyplýva, že trpí Aspergerovým syndrómom a obsedantno-kompulzívnou poruchou, avšak jeho pobyt na slobode nie je nebezpečný. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ predložil okresnému súdu aj súkromný znalecký posudok, okresný súd ho však nijak nezohľadnil.

11. Sťažovateľ v doplnení svojej ústavnej sťažnosti namieta aj zaujatosť sudcu pre prípravné konanie, ktorý ho v napadnutom uznesení označil ako obvineného, pričom sťažovateľ je už odsúdený. Dotknutý sudca rozhoduje čisto mechanicky bez znalosti veci, resp. znalosti vôbec toho, o čom má rozhodnúť. Taktiež namieta skutočnosť, že z výroku napadnutých uznesení nie je zrejmé, na aký dlhý čas bola jeho detencia predĺžená.

12. Podaním z 12. mája 2025 sťažovateľ doplnil, že okresný súd jeho právnomu zástupcovi nedoručuje príkazy o predĺžení jeho detencie. Taktiež poukázal na ním tvrdené prieťahy vo veci vedenej na okresom súde pod sp. zn. 39Nt/46/2024 (o sťažovateľom tvrdených prieťahoch v označenom konaní ústavný súd rozhodoval vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 390/2025).

III.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľa a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

13. Okresný súd vo svojom vyjadrení uviedol, že sa pridrižiava svojho stanoviska k ústavnej sťažnosti sťažovateľa vedenej pod sp. zn. II. ÚS 74/2025 a sp. zn. III. ÚS 390/2025.

14. Okresný súd poukázal na skutočnosť, že z Psychiatrickej nemocnice Philippa Pinela v Pezinku jej bol predložený návrh na zmenu ústavnej ochrannnej psychiatrickej a sexuologickej liečby sťažovateľa na liečbu v detenčnom ústave s odôvodnením, že nie je možné dosiahnuť dostatočný efekt liečby a splniť účel nariadenej ochrannnej liečby, že nie je možné medicínsky znížiť pretrvávajúce riziko protispoločenského nebezpečného konania, nie je prítomná perspektíva prechodu do chráneného prostredia (napr. formou pobytu v zariadení sociálnej starostlivosti) a pretrvávajú poruchy správania aj počas kontinuálnej terapie na psychiatrickom oddelení. U sťažovateľa malo podľa vyjadrenia nemocnice dochádzať k poruchám správania, mal atakovať zdravotnú sestru, a to opakovane. Dominuje u neho anetická rigidná porucha, egocentrická osobnosť bez vyvinutých vyšších citov, pričom sťažovateľ je manipulatívny.

15. Pokiaľ ide o námietku nezákonného sudcu, vo veci sťažovateľa sa rozhodovalo v zmysle platného rozvrhu práce. Návrh na umiestnenie do detenčného ústavu sa zapisuje do oddelenia „Tp“ a o takomto návrhu rozhoduje sudca pre prípravné konanie, ktorý v čase doručenia návrhu vykonáva služobnú pohotovosť, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že je potrebné rozhodnúť do 48 hodín.

16. K porušeniu práva na obhajobu pre neprítomnosť obhajcu okresný súd uviedol, že vydanie predbežného príkazu je samostatným konaním, ktoré nesúvisí s už skôr podaným návrhom na zmenu ochrannnej psychiatrickej a sexuologickej liečby na liečbu v detenčnom ústave. Návrh na vydanie predbežného príkazu nie je návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ale takýto návrh má charakter dočasného opatrenia do rozhodnutia vo veci samej. Úlohu v tomto konaní je zabrániť ohrozeniu života alebo zdravia iných osôb. V konaní o návrhu na vydanie predbežného príkazu nebolo sudcovi doručené splnomocnenie obhajcu pre toto konkrétne konanie, a preto nebol obhajca zastupujúci v inom konaní oboznámený s termínom výsluchu sťažovateľa.

17. Vo vzťahu k nedostatočnému odôvodneniu napadnutých uznesení okresný súd konštatoval, že pri rozhodovaní o predbežnom príkaze nevykonáva žiadne dokazovanie výsluchom účastníkov konania. Zákon ustanovuje, že sudca k podanému návrhu vypočuje odsúdeného, ak to jeho zdravotný stav umožňuje. Z uvedeného vyplýva, že sudca pre prípravné konanie nemá v zmysle § 81 a § 462 Trestného poriadku právo a ani povinnosť vykonať akékoľvek dokazovanie. Pri odôvodnení príkazu je možné odvolať sa iba na skutočnosti uvedené v návrhu.

III.2. Replika sťažovateľa:

18. Sťažovateľ k vyjadreniu okresného súdu uviedol, že totožná skutková a právna situácia už bola ústavným súdom posúdená vo vzťahu k jeho prvotnému vzatiu do detencie, pričom ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 74/2025 z 24. septembra 2025 rozhodol v jeho prospech. Na závery označeného nálezu sťažovateľ v podrobnostiach odkázal.

III.3. K ústnemu pojednávaniu:

19. Ústavný súd v danom prípade na základe § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavných sťažností

20. Predmetom prijatých ústavných sťažností je namietané porušenie práv sťažovateľa prvým a druhým napadnutým uznesením, ktorými okresný súd podľa § 462 ods. 6 Trestného poriadku predĺžil predbežný príkaz o uložení detencie, v oboch prípadoch o dva mesiace.

21. Ústavný súd sa s väčšinou námietok sťažovateľa uvedených v týchto dvoch ústavných sťažnostiach, ktoré boli spojené na spoločné konanie, vysporiadal už vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 74/2025 z 24. septembra 2025 týkajúcom sa vydania prvotného predbežného príkazu na umiestnenie sťažovateľa do detenčného ústavu. Závery prezentované v označenom náleze sa primerane aplikujú aj v tejto veci sťažovateľa. Označený nález možno zosumarizovať nasledovne.

22. Detencia upravená v Trestnom zákone ako druh ochranného opatrenia predstavuje svojou povahou najtvrdšie zo zakotvených opatrení, veľmi citeľne zasahujúce do základných práv a slobôd jednotlivca, preto by malo byť toto opatrenie ukladané v tých najkrajnejších prípadoch, keď miernejšie opatrenia na ochranu spoločnosti zlyhali alebo sú zjavne neúčinné. Uplatnenie detencie ako prostriedku *ultima ratio* musí byť preto podmienené predchádzajúcim, veľmi prísnyim preverením splnenia zákonných podmienok za súčasného rešpektovania záruk vzťahujúcich sa na osobnú slobodu jednotlivca, ktoré sú garantované tak príslušnými ustanoveniami ústavy, ako aj dohovoru.

23. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane judikuje, že písm. a) až f) čl. 5 ods. 1 dohovoru obsahujú taxatívny výpočet prípustných dôvodov, na základe ktorých možno obmedziť osobnú slobodu jednotlivca, pričom žiadne obmedzenie osobnej slobody nie je v súlade s dohovorom, pokiaľ nespadá pod niektorý z tu uvedených dôvodov (pozri rozsudok ESLP vo veci Del Rio Prada proti Španielsku, č. 42750/09 z 21. 10. 2013, bod 123). Podľa uvedenej judikatúry len úzka interpretácia týchto taxatívne vymedzených dôvodov na obmedzenie osobnej slobody je v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorý obsahuje garanciu, že nikto nebude svojvoľne zbavený osobnej slobody (pozri rozsudky ESLP vo veciach Winterwerp proti Holandsku, č. 6301/73 z 24. 10. 1979, bod 37 a Shimovolos proti Rusku, č. 30194/09 z 21. 6. 2011, bod 51).

24. Pojem „osoba duševne chorá“ podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru nie je presne definovaný, pretože jeho význam sa neustále vyvíja v závislosti od pokrokov dosahovaných v oblastiach psychiatrického výskumu (pozri rozsudky ESLP vo veci Winterwerp proti Holandsku, bod 37, a vo veci Rakevich proti Rusku, č. 58973 z 28. 10. 2003, bod 26). Osoba nemôže byť zbavená osobnej slobody na základe duševnej poruchy, pokiaľ nie sú naplnené nasledujúce tri základné podmienky: 1. musí byť preukázané, že osoba trpí duševnou poruchou, ktorá bola určená kompetentnou autoritou na základe objektívneho znaleckého posudku; 2. duševná porucha musí

vykazovať druh či stupeň opodstatňujúci obligatórne zbavenie osobnej slobody a 3. platnosť pokračovania pozbavenia osobnej slobody závisí od trvania poruchy (pozri už spomínaný rozsudok ESĽP vo veci Winterwerp proti Holandsku, bod 39, a tiež rozsudok vo veci Stanev proti Bulharsku, č. 36760/06 zo 17. 1. 2012, bod 145). Platí pritom, že duševná porucha vykazujúca taký stupeň, ktorý opodstatňuje obligatórne pozbavenie osobnej slobody, môže byť konštatovaná v prípadoch, keď je pozbavenie osobnej slobody nevyhnutné z dôvodu terapie, podávania liekov alebo ďalšej klinickej liečby k vyliečeniu či zmierneniu stavu, ale tiež v prípadoch, keď osoba potrebuje kontrolu a dohľad, aby sa zamedzilo, že napríklad ublíži sebe alebo niekomu inému (pozri napr. rozsudok ESĽP vo veciach Witold Litwa proti Poľsku, č. 26629/95 zo 4. 4. 2000, bod 60 a Hutchison Reid proti Spojenému kráľovstvu, č. 50272/99 z 20. 2. 2003, bod 52). Je súčasne nevyhnutné, aby bol lekársky posudok identifikujúci kvalifikovanú duševnú poruchu dostatočne aktuálny tak, aby umožnil príslušným orgánom preskúmať zdravotný stav dotknutej osoby v okamžiku, v ktorom je preskúmaná zákonnosť držania tejto osoby (pozri napr. rozsudky ESĽP vo veciach Herz proti Nemecku, č. 44672/98 z 12. 6. 2003, bod 50 a H. W. proti Nemecku, č. 17167/11 z 19. 9. 2013, bod 114).

25. Rozhodovacia prax ESĽP ďalej požaduje, aby akékoľvek pozbavenie osobnej slobody okrem naplnenia jedného z prípadov stanovených v písm. a) až e) čl. 5 ods. 1 dohovoru bolo zároveň aj „zákonné“. V otázke zákonnosti obmedzenia osobnej slobody vrátane otázky dodržania „postupu predpísaného zákonom“ dohovor v zásade odkazuje na národné právo a stanovuje povinnosť prispôbiť jeho hmotné i procesné pravidlá, kde nerešpektovanie vnútroštátneho práva v konkrétnom prípade vedie k porušeniu dohovoru (pozri napr. rozsudky ESĽP vo veciach Erkaló proti Holandsku, č. 23807/94 z 2. 9. 1998, bod 52; Baranowski proti Poľsku, č. 28358/95 z 28. 3. 2000, bod 50 a Saadi proti Spojenému kráľovstvu, č. 13229/03 z 29. 1. 2008, bod 67).

26. Zároveň však ESĽP zdôrazňuje, že zákonnosť nestačí, pretože pozbavenie slobody môže byť zákonné podľa vnútroštátnej legislatívy, ale zároveň svojvoľné, a tým pádom v rozpore s požiadavkami dohovoru. Aj keď všeobecne nedefinoval, aký postup štátnych orgánov by mohol byť považovaný na účely čl. 5 ods. 1 dohovoru za svojvôľu, v jednotlivých prípadoch vyvodil určité kľúčové princípy. Medzi ne patrí i princíp primeranosti, pri ktorom je v rôznych kontextoch zdôraznené, že pozbavenie osobnej slobody je takým závažným opatrením, že môže byť ospravedlnené len vtedy, pokiaľ iné, menej prísnejšie opatrenia boli zvážené a bola zistená ich nedostatočnosť k ochrane osobného alebo verejného záujmu vyžadujúceho to-ktoré obmedzenie. Musí byť preukázané, že pozbavenie osobnej slobody dotyčného bolo vzhľadom na konkrétne okolnosti nevyhnutné (pozri rozsudky ESĽP vo veci Sabeva proti Bulharsku, č. 44290/07 z 10. 6. 2010, bod 56, a C. B. proti Rumunsku, č. 21207/03 z 20. 4. 2010, bod 48).

27. Relevantný faktor pri posudzovaní, či pozbavenie osobnej slobody u dotknutej osoby by malo byť považované za svojvoľné, je tiež odôvodnenie rozhodnutia o pozbavení osobnej slobody (pozri rozsudok ESĽP vo veci Mooren proti Nemecku, č. 11364/03 z 9. 7. 2009, bod 75). Mimoriadne lakonické dôvody, ktoré prezentuje súd ako oporu pre pozbavenie osobnej slobody vo svojom rozhodnutí, môžu byť vnímané ako svojvôľa, teda porušenie princípu ochrany pred svojvôľou zakotveného v čl. 5 ods. 1 dohovoru (pozri rozsudku ESĽP vo veciach Khudoyorov proti Rusku, č. 6847/02 z 8. 11. 2005, bod 131 a bod 157, tiež Miminoshvili proti Rusku, č. 20197/03 z 28. 6. 2011, bod 69).

28. V zmysle ustálenej judikatúry ESLP, na ktorú ústavný súd, ako už bolo uvedené, pri svojom rozhodovaní reflektuje, je teda obmedzenie osobnej slobody jednotlivca s odkazom na dôvod podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru akceptovateľné iba v prípade súčasného splnenia troch základných podmienok, ktorými sú existencia kvalifikovanej duševnej poruchy (duševná porucha takého druhu a stupňa, ktoré si vyžadujú nútené držanie) objektivizovanej na základe aktuálneho lekárskeho posudku, nemožnosť zabezpečiť účel sledovaný takýmto obmedzením, teda ochranu osobného alebo verejného záujmu iným, menej prísnejším opatrením a tiež nevyhnutnosť prijatia takéhoto obmedzenia s prihliadnutím na okolnosti vzťahujúce sa na dotknutú osobu.

29. Pozbavenie osobnej slobody na základe § 81 ods. 3 a § 81 ods. 4 Trestného zákona (tzv. detencia) v princípe spadá do rámca čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru, ktorý umožňuje obmedzenie osobnej slobody u osôb „duševne chorých“.

30. Ústavný súd vo svojom náleze vo veci sp. zn. II. ÚS 74/2025 ďalej ku konkrétnym okolnostiam sťažovateľovej veci poukázal na skutočnosť, že jednotlivé znalecké posudky, ktoré boli podkladom na Trestným rozkazom uložené ústavné ochranné psychiatrické a sexuologické liečenie, nie sú – pokiaľ ide o špecifikáciu duševnej poruchy sťažovateľa – vzájomne súladné a závery pribratých znalcov si vzájomne odporujú. V rámci znaleckého dokazovania prvý znalec vyslovil u sťažovateľa podozrenie na prítomnosť sexuálnej deviácie v podobe sexuálneho sadizmu, druhý znalec komplexným posúdením aj za pomoci využitia pomocnej prístrojovej diagnostiky v podstate poprel sexuálnu motiváciu sťažovateľom spáchanej trestnej činnosti a vylúčil prítomnosť sexuálnej deviácie, tretí znalec (pribratý nad rámec odporúčania prvého znalca, kde prvý znalec odporučil pribratie znalca psychológa) bez využitia PPG vyšetrenia potvrdil prítomnosť sexuálnej deviácie, avšak iného charakteru, akú predpokladal prvý znalec. Všeobecný súd teda pri ustálení relevantného stanoviska o existencii kvalifikovanej duševnej poruchy preklenul vzájomne rozporné závery viacerých znalcov tak, že si (bez náležitého vysvetlenia) vybral jeden z troch znaleckých posudkov so vzájomne odlišnými diagnostickými závermi. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatoval, že vzájomne rozporné výsledky znaleckého dokazovania zo základného trestného konania boli ako jediné východiskovým základom pre dotknuté rozhodovanie o osobnej slobode sťažovateľa, resp. pre posúdenie otázky splnenia prvej zo stanovených podmienok [existencia kvalifikovanej duševnej poruchy v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru]. Záver o existencii kvalifikovanej duševnej poruchy u sťažovateľa, ktorá by opodstatňovala obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa v podobe tzv. predbežnej detencie, teda nebol určený na základe jednoznačných expertných podkladov. V sťažovateľovom prípade preto prvá z vymedzených podmienok prípustnosti obmedzenia osobnej slobody z titulu čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru nebola splnená.

31. Ústavný súd doplnil, že podľa posudku v poradí štvrtého znalca sťažovateľ netrpí žiadnou duševnou chorobou v zmysle choromyselnosti, u sťažovateľa je prítomná porucha autistického spektra (Aspergerov syndróm) a porucha osobnosti, hypertýmia a psychosexuálna nezrelosť s vytesnením všetkých pre určitý vek štandardných aktivít v tomto smere. Znalec súčasne upozornil, že zistená porucha osobnosti i porucha autistického spektra je u sťažovateľa významne ovplyvniteľná psychoterapeuticko-edukatívnou starostlivosťou s prognózou získania schopnosti sociálne primerane existovať a fungovať. Uviedol, že u sťažovateľa realizoval aj kontrolné sexuologické vyšetrenie, ktorého závery konzultoval s v poradí druhým znalcom (psychológom) a dospel k obdobnému záveru, že u sťažovateľa nie je preukázaná prítomnosť sexuálnej deviácie.

Podľa znalca doterajšia ochranná ústavná liečba poskytovaná sťažovateľovi v psychiatrickej nemocnici neplní svoj účel, keďže sťažovateľovi nie je poskytovaná vo forme psychoterapeuticko-edukatívnej starostlivosti. Znalec v závere konštatoval, že nevidí u sťažovateľa dôvody na nariadenie detencie, kde upozornil, že ide o krajné riešenie určené pre nenapraviteľných, neliečiteľných, psychicky narušených jedincov, čo vzhľadom na predchádzajúce závery nie je sťažovateľov prípad.

32. Vo vzťahu k procesnému postupu okresného súdu ústavný súd v už označenom náleze konštatoval, že § 462 Trestného poriadku definuje zákonného sudcu, ktorému je zverené rozhodovanie o predbežnom umiestnení do detencie. Ide o predsedu senátu (v sťažovateľovej veci samosudca, pozri § 10 ods. 6 Trestného poriadku), ktorý rozhoduje o meritórnom návrhu na umiestnenie do detencie. V sťažovateľovom prípade však o predbežnom umiestnení do detencie rozhodol sudca pre prípravné konanie, kde takýto postup odôvodnil okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti tým, že sa tak stalo v súlade s pravidlami určenými v rozvrhu práce okresného súdu.

33. Sťažovateľom namietaný čl. 17 ústavy zahŕňa hmotné a procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu aj v prípadoch pozbavenia osobnej slobody pri nariadení rôznych foriem ústavného ochranného liečenia a tiež detencie. V základnom práve podľa čl. 17 ústavy je inkorporovaná aj osobitná procesná záruka, aby vo veci osobnej slobody rozhodoval zákonný sudca. Právo na zákonného a nestranného sudcu teda treba považovať za súčasť čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy v prípadoch, keď súd rozhoduje o ústavnej ochrannej liečbe a detenčnom držaní. Obdobný záver platí aj v prípade sťažovateľom namietaného práva na slobodu a bezpečnosť garantovaného čl. 5 dohovoru.

34. Ústavný súd v tomto kontexte poukázal na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej k porušeniu práva na zákonného sudcu dôjde, ak bude tento určený buď v rozpore s rozvrhom práce, alebo síce v súlade s ním, ale na základe takého jeho ustanovenia (pravidla), ktoré odporuje zákonu (I. ÚS 581/2017, III. ÚS 91/2018). Účel základného práva na zákonného sudcu sa splní, keď o práve občana rozhoduje sudca pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť, za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu, ktorý je oprávnený konať a rozhodovať určitý druh súdnej agendy (II. ÚS 15/96), pričom je rozvrh práce súladný so zákonom a nadzákonnými normami.

35. Z už uvedených skutočností vyplynulo, že v sťažovateľovom prípade rozhodol o predbežnom detenčnom umiestnení sťažovateľa sudca pre prípravné konanie, a to z titulu pravidla určeného rozvrhom práce okresného súdu. Je však zjavné, že toto pravidlo nie je v súlade s obsahom relevantných procesných ustanovení Trestného poriadku, ktoré zverujú rozhodovanie o predbežnom detenčnom umiestnení predsedovi senátu konajúceho o meritórnom návrhu na detenciu. Sudca, ktorý rozhodol o predbežnom detenčnom umiestnení sťažovateľa, teda nebol zákonným sudcom, pretože bol určený podľa rozvrhu práce, ktorý v aplikovanej časti nezodpovedal relevantnej právnej úprave (§ 462 ods. 4 Trestného poriadku).

36. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku porušenia jeho práva na obhajobu, ústavný súd uviedol, že EŠLP k otázke práva na obhajobu v kontexte hmotných a procesných záruk vyplývajúcich z čl. 5 dohovoru judikoval, že súdne konania o osobnej slobode nemusia mať nevyhnutne vždy rovnaké záruky ako tie, ktoré sa vyžadujú podľa čl. 6 ods. 1 v občianskom súdnom konaní alebo

trestnom konaní. Je však dôležité, aby dotknutá osoba mala prístup na súd a možnosť byť vypočutá buď osobne, alebo ak je to nevyhnutné, prostredníctvom nejakej formy zastúpenia. Ak tomu tak nie je, základné záruky v konaní o pozbavení osobnej slobody poskytnuté neboli. Duševná choroba (duševná porucha) môže síce spôsobiť obmedzenie alebo modifikáciu spôsobu výkonu tohto práva, ale nemôže oprávniť oslabenie podstaty tohto práva (pozri rozsudok ESLP vo veci Winterwerp proti Holandsku, bod 60).

37. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukázal na nesprávnosť právneho názoru okresného súdu, v zmysle ktorého rozhodovanie o vydaní príkazu na predbežné umiestnenie do detenčného ústavu je samostatným konaním, ktoré nijako nesúvisí s konaním o meritórnom návrhu na detenciu, vedeným pred okresným súdom, keďže ide o dočasné opatrenie, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej. Tento mylný názor okresného súdu spôsobil, že okresný súd obhajcu sťažovateľa, ktorému sťažovateľ udelil plnú moc pre jeho zastupovanie v konaní o meritórnom návrhu na detenciu, neoboznámil s úkonom výsluchu sťažovateľa realizovaného v rámci rozhodovania o predbežnom detenčnom umiestnení sťažovateľa. Konanie o návrhu psychiatrickej nemocnice na predbežné umiestnenie sťažovateľa do detenčného ústavu logicky s konaním o meritórnom návrhu psychiatrickej nemocnice na zmenu ústavnej ochrannnej liečby na detenčné držanie sťažovateľa bezprostredne súvisí, kde účelom rozhodovania o predbežnom detenčnom umiestnení sťažovateľa bolo ešte pred konečným rozhodnutím o detencii sťažovateľa upraviť dočasne pomery v záujme zamedzenia ohrozenia života a zdravia osôb v psychiatrickej nemocnici, v ktorej sa sťažovateľ nachádzal.

38. Podľa § 36 ods. 5 Trestného poriadku účinky zastupovania obhajcom nastávajú okamihom doručenia splnomocnenia alebo opatrenia o ustanovení obhajcu konajúcemu orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu. Plná moc udelená sťažovateľom jeho obhajcovi na účely jeho zastupovania v konaní o návrhu psychiatrickej nemocnice na zmenu ústavného ochranného liečenia sťažovateľa na liečbu v detenčnom ústave bola okresnému súdu doručená 12. septembra 2024. Sťažovateľ tak jasne prejavil vôľu uplatňovať ochranu svojich práv v rámci uvedeného konania prostredníctvom obhajcu, a to spôsobom, ktorý mu Trestný poriadok umožňuje, teda aj prítomnosťou obhajcu na úkonoch, ktorých má právo zúčastniť sa samotný sťažovateľ (§ 44 ods. 2 Trestného poriadku). Sťažovateľ navyše jasne počas dotknutého výsluchu pred okresným súdom deklaroval, že chce realizovať svoje právo na obhajobu za účasti svojho obhajcu, keď uviedol, že „*bez advokáta vypovedať nebude*“. Okresný súd však sťažovateľovi možnosť na uplatnenie jeho práva na obhajobu prostredníctvom zvoleného obhajcu v rámci dotknutého výsluchu v rozpore s § 34 ods. 5 Trestného poriadku, keď obhajcu o úkone vopred neupovedomil, neposkytol.

39. Čiastkové závery ústavného súdu o porušení garancie rozhodovania sťažovateľovej veci zákonným sudcom, ako aj jeho práva uplatňovať ochranu svojich práv prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu viedli ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 74/2025 k záveru, že pozbavenie osobnej slobody na základe tam namietaného uznesenia okresného súdu nebolo v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z Trestného poriadku (vnútroštátnym právom), teda ani v súlade s účelom obmedzenia osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru.

40. Pokiaľ sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie pôvodného príkazu, ústavný súd poukázal na skutočnosť, že meritórny návrh psychiatrickej nemocnice na umiestnenie sťažovateľa

do detenčného ústavu sa opiera o § 81 ods. 4 Trestného zákona, ktorý zakotvuje fakultatívnu možnosť umiestnenia do detencie na základe odborného lekárskeho posudku v prípade súčasného splnenia troch hmotnoprávných podmienok (výkon ochranného liečenia v zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti u páchatel'a, ktorý spáchal trestný čin zo sexuálneho motívu, nesplnenie účelu ochranného liečenia a hrozba opakovania spáchaného činu alebo obdobného činu v budúcnosti). Do úvahy prichádzalo z teoretického hľadiska tiež detenčné umiestnenie podľa § 81 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého môže súd na základe odborného lekárskeho posudku rozhodnúť o umiestnení páchatel'a do detenčného ústavu aj vtedy, ak páchatel', ktorého pobyt na slobode je nebezpečný z dôvodu duševnej poruchy, ktorá nie je len prechodná, vykonáva ochranné liečenie v zdravotníckom zariadení a svojím správaním ohrozuje život a zdravie iných osôb. Nadväzujúci § 82 ods. 1 Trestného zákona jasne definuje účel detenčného umiestnenia páchatel'a, keď cieľom detencie je zabrániť páchatel'ovi v ďalšom páchaní trestných činov a činov inak trestných (pri nepríčetných páchatel'och), a to prostredníctvom osobitného liečebného režimu praktizovaného v detenčnom zariadení za súčasnej dôslednej izolácie páchatel'a od spoločnosti. Úlohou detencie podľa § 81 ods. 3 Trestného poriadku je jednak ochrana spoločnosti pred nebezpečnými páchatel'mi postihnutými kvalifikovanou duševnou poruchou, ale aj ochrana osôb nachádzajúcich sa priamo v zdravotníckom zariadení, kde takýto páchatel' vykonáva ústavné ochranné liečenie. V prípade detencie podľa § 81 ods. 4 Trestného zákona je účelom detencie páchatel'a ochrana spoločnosti pred nebezpečnými sexuálnymi agresormi postihnutými patológiou, ktorú sa nepodarilo eliminovať prostredníctvom psychiatrickej a sexuologickej ústavnej liečby.

41. Nadväzujúci § 462 ods. 4 Trestného poriadku upravujúci predbežné umiestnenie odsúdeného páchatel'a do detenčného ústavu (teda umiestnenie predbežného charakteru predchádzajúce meritórnemu rozhodnutiu o umiestnení do detencie) jasne akcentuje výnimočnosť takéhoto kroku, ktorý by v prípade sťažovateľ'a mal byť odôvodnený závažným a nebezpečným správaním odsúdeného páchatel'a v zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti, ktorým ohrozuje život alebo zdravie iných osôb.

42. Vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 74/2025 malo podľa ústavného súdu tam namietané uznesenie obsahovať jasnú a konkrétnu špecifikáciu skutočností vypovedajúcich o veľmi závažnom a nebezpečnom správaní sťažovateľ'a, ktorým bezprostredne ohrozuje život a zdravie iných osôb v prostredí liečebného zariadenia. Pod takýmto závažným správaním treba rozumieť úmyselné konanie, ktoré je bezprostredne ohrozujúce, pre život a zdravie iných osôb doslova nebezpečné. Popis skutočností takéhoto charakteru však odôvodnenie namietaného uznesenia (prvotného príkazu, pozn.) neobsahuje. Lakonické odôvodnenie namietaného uznesenia obsahuje v rozsahu asi troch viet iba strohé a všeobecné tvrdenia o poruchách správania a o opakovaných atakoch zdravotnej sestry bez bližšej konkretizácie. Vychádzajúc z obsahu návrhu psychiatrickej nemocnice na vydanie predbežného príkazu na detenčné umiestnenie sťažovateľ'a a zohľadniac znalecký posudok v poradí štvrtého znalca a zamietajúce uznesenie o detencii, ústavnému súdu sa javí, že skutočným motívom zdravotníckeho zariadenia mohla byť skôr snaha zbaviť sa tzv. „problémového pacienta“, ktorý je v konflikte s režimovými pravidlami zdravotníckeho zariadenia a má problémy s rešpektovaním jeho autorít. Ústavný súd s prihliadnutím na povahu detencie ako prostriedku *ultima ratio* určeného pre ochranu spoločnosti pred zvlášť nebezpečnými agresormi a na zákonom akcentovanú výnimočnosť kroku uvalenia tzv. predbežnej detencie (predbežné detenčné umiestnenie bez aktuálneho lekárskeho posudku) dospel k záveru, že takéto

odôvodnenie detencie je z ústavnoprávneho pohľadu neakceptovateľné a kvalifikovateľné ako ničím neospravedlnený zásah do práva sťažovateľa na osobnú slobodu.

43. Z čiastkových záverov, ku ktorým ústavný súd pri podrobnom preskúmaní sťažovateľovej veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 74/2025 dospel, vyplynulo, že pri rozhodovaní o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa núteným držaním v predbežnej detencii neboli dodržané procesné požiadavky vnútroštátneho práva (zákonný sudca a právo na obhajobu prostredníctvom zvoleného obhajcu), a teda toto rozhodovanie nemožno považovať za súladné so zákonom, nebola splnená podmienka ustálenia existencie kvalifikovanej duševnej poruchy u sťažovateľa na základe jednoznačných a spoľahlivých expertných záverov a nebola splnená ani podmienka vylúčenia svojvôle pri rozhodovaní o sťažovateľovej osobnej slobode. Spôsob uplatnenia právomoci okresného súdu, ktorý nedodrжал vymedzené požiadavky požadované ustálenou judikatúrou ESLP, nie je zlučiteľný so základným právom sťažovateľa na osobnú slobodu zaručeným čl. 17 ods. 1 ústavy ani s jeho právom na slobodu a bezpečnosť zaručeným čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru.

44. Ústavný súd v tejto veci sťažovateľa, ktorá sa týka dvoch príkazov na predĺženie jeho detencie (prvé a druhé napadnuté uznesenie okresného súdu), konštatuje, že všetky už prezentované závery vyjadrené v náleze sp. zn. II. ÚS 74/2025 z 24. septembra 2025 sú primerane aplikovateľné aj pri posúdení týchto dvoch sťažovateľom podaných ústavných sťažností. Prvotné rozhodnutie o umiestnení sťažovateľa do detencie predstavovalo v podstate „prvý zle zapnutý gombík“ a následné rozhodovanie prvým a druhým napadnutým uznesením, ktorými bola detencia sťažovateľa predĺžená o dva, resp. celkovo štyri mesiace, len duplikovalo pôvodné pochybenia vo vzťahu k zákonnému sudcovi, možnosti reálnej obhajoby (pomoci zvoleného advokáta) a náležitosti odôvodnenia takéhoto zásahu do osobnej slobody sťažovateľa.

45. Ústavný súd nad rámec prezentovaných záverov k dodatočne uplatnenej námietke sťažovateľa o zaujatosti sudcu okresného súdu v jeho veci, ktorý ho namiesto odsúdeného označil ako obvineného, konštatuje, že ak má sťažovateľ pochybnosti o nezaujatosti konajúceho sudcu, má (mal) možnosť namietať nedostatok jeho nezaujatosti priamo v konaní na okresnom súde, nie v doplnení svojej ústavnej sťažnosti. Z vyjadrenia okresného súdu v skutočnosti vyplýva, že sťažovateľ mal zaujatosť konajúceho sudcu namietnuť, o tej malo byť rozhodnuté uznesením z 30. júna 2025, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 24. júla 2025. Označené uznesenie sťažovateľ ústavnou sťažnosťou nenapadol.

46. Ústavný súd vzhľadom na všetko už uvedené dospel v tejto veci k záveru, že prvým a druhým napadnutým uznesením došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu; obdobne II. ÚS 74/2025).

47. Keďže jednotlivé procesné záruky, ktoré sú obsahom ďalších sťažovateľom namietaných porušených práv sú súčasne inkorporované v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru aplikovateľných pre rozhodovanie o osobnej slobode jednotlivca, pričom ústavný súd konštatoval ich porušenie, nepovažoval za potrebné zaoberať sa duplicitne sťažovateľom formulovanými námietkami porušenia označených článkov ústavy, listiny, dohovoru a charty. V uvedenej časti preto ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 5 výroku nálezu; obdobne II. ÚS 74/2025).

48. V nadväznosti na uvedený záver ústavný súd napadnuté uznesenia zrušil (bod 2 výroku tohto nálezu), avšak veci nevrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, pretože o obmedzení osobnej slobody predbežným detenčným umiestnením možno rozhodovať iba *pro futuro*, teda do budúcnosti, nie za dobu minulú. V prípade prvého a druhého napadnutého uznesenia, ktorými bola detencia sťažovateľa predĺžená o dva a dva mesiace a zároveň bol sťažovateľ z detencie následne prepustený (body 5 a 6 tohto nálezu), neprichádza do úvahy vrátenie vecí okresnému súdu na nové konanie. Z tohto dôvodu ústavný súd v tejto časti ústavným sťažnostiam sťažovateľa nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

V.

Finančné zadost'účinenie

49. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

50. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

51. Sťažovateľ navrhol priznať mu finančné zadost'účinenie 10 000 eur vo vzťahu k porušeniu jeho práv prvým napadnutým uznesením a ďalších 10 000 eur vo vzťahu k porušeniu jeho práv druhým napadnutým uznesením. Výšku požadovaného finančného zadost'účinenia odôvodnil zásahom do jeho práva na osobnú slobodu a taktiež dĺžkou tohto zásahu.

52. Cieľom finančného zadost'účinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

53. Ústavný súd považoval v okolnostiach tejto veci (zásah do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu) a taktiež zohľadňujúc už výšku finančného zadost'účinenia priznaného sťažovateľovi nálezom vo veci sp. zn. II. ÚS 74/2025 v sume 5 000 eur (vydanie pôvodného predbežného príkazu na umiestnenie sťažovateľa v detenčnom ústave) za primerané priznať sťažovateľovi zadost'účinenie v celkovej sume 3 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

54. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 2 372,92 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

55. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

56. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za päť úkonov právnej služby uskutočnených v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu

vo veci pôvodne vedenej sp. zn. Rvp 659/2025, ako aj vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 1213/2025 a replika k vyjadreniu okresného súdu v spojenej veci), pričom hodnota úkonu pre rok 2025 je 371 eur a hodnota paušálu 14,84 eur. Celkovo tak ide o sumu 1 929,20 eur, ktorú bolo potrebné navýšiť o daň z pridanej hodnoty na celkových 2 372,92 eur, keďže právny zástupca sťažovateľa je platcom tejto dane.

57. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu